Ч. 67. Четвер 6 цьвітня (24 марта) 1905. Рік XV.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Ситуация на Угорщині. — Справа марокканьска. — Події в Росиї і росийско-японьска війна.

Вчера перед полуднем відбула ся конференция предсідателів клюбів, на котрій ухвалено, що засіданя палати послів мають відбувати ся ще до 11 цьвітня а засіданя комісиї буджетової до 14 цьвітня. Відтак настануть великодні ферії, по котрих палата збере ся знову аж 3 мая. Дня 9 мая не буде засіданя з причини 100-літних роковин німецкого поета Шіллера. Президент міністрів др. Ґавч, котрий був на конференциї, предложив, щоби на порядку дневнім сесиї по сьвятах поставити тарифу митову. Більшість проводирів клюбів згодила ся на то, лиш пос. Пацак заявив, що мусить насамперед порадити ся зі своїм клюбом. Пос. Мальфатті поставив внесене, щоби предложене правительства в справі утвореня італіяньского виділу правничого в Ровередо передати комісиї без попередного читаня. Внесене принято; лиш пос. Шустерсич сказав, що мусить насамперед поспитати свого клюбу.

На понеділковім засіданю палати послів відчитано інтерпеляцию пос. Дашиньского в справі будови сплавних каналів і інтерпеляцию пос. Брайтера в справі управильненя відносин робітників у фабриках тютюну в Галичині, систематизованя катеґорії і часу служби. Опісля розпочала ся була справа районованя бураків цукрових а пос. Прімавесі вносив, щоби цілий проект звернено назад до комісиї. Внесене се відкинено 210 голосами против 80 і розпочала ся спецільна дискусия, в котрій ухвалено перші чотири параґрафи.

На вчерашнім засіданю пос. Берґер поставив внесене, щоби держава взяла в свій заряд церковні маєтности в Долитавщині, і друге внесене, щоби всїх сьвящеників принято до етату урядників державних. Той сам посол домагав ся, щоби президент міністрів повідомив палату о переговорах з Угорщиною.

Німецка партия поступова радила вчера над угорскою кризою. Ухвалено поставити в палаті послів внесене в справі забезпеченя Австриї впливу на залагоджене відносин Австриї до Угорщини. — Християньско-социяльна партия поручила пос. Люеґерови, щоби він в екзекутивнім комітеті німецких партий поставив внесене, маючи на ціли, щоби в справі австро-угорскій уложено передовсім проґраму що до розділу квоти і державно-правного становища Босни і Герцеґовини.

Положене на Угорщині не то не поліпшило ся, але ще й заостряє ся. Кошут говорив оногди в партиї независимости о політичнім положеню і сказав: Доси була надія, що король готов виключити з політичних жадань кредити войскові в сумі 450 міліонів і підвисшене континґенту рекрутів. Тепер може бесїдник на основі інформациї від ґр. Андрашого сказати, що лиш часть тих 450 міліонів, що найбільше 80 міліонів буде вилучена. В виду того управляючий комітет ухвалив, що на тій основі переговори суть неможливі. — На вчерашнім засїданю палати послів по залагодженю всїх формальностий поставив президент Юст внесене, щоби слідуюче засідане відбуло ся нині зі слідуючим порядком дневним: 1) Залва президиї; — 2) відчитане внесень і інтерпеляций. Внесене се ухвалено і засідане закрито.

Справа марокканьска, можна сказати, заняла тепер в европейскій політицї найперше місце. Гостина німецкого цісаря попсовала несподівано пляни Анґлиї і Франциї в Марокко, тож не дивота, що із сторони обох сих держав заходять ся величаві маніфестациї, в котрих найперше місце мають заняти з одної сторони анґлійский король, з другої президент французкої републики, а відтак обі фльоти. Французів найбільше занепокоїла ся подія задлятого, що Німеччина зачинає вже атакувати Францию в хвили, коли она, стративши в Росиї страшного союзника, стоїть майже сама одна. Французкий міністер справ заграничних Делькасе у виголошеній оногди бесїдї старав ся виказати, що Франция не мала в Марокку ніяких самолюбивих цілий, що ділала також і в интересї других держав, що султан Марокка знав

7)

МАЛЬВА.

(З росийского — Максима Ґоркого).

(Дальше).

Серьожка помовчав хвилю, а відтак нагло штуркнув Мальву в бік і сказав:

— Знаєш, що я тебе навчу?... Відограємо забавну штуку! Хочеш?

— Ну? — спитала Мальва цікаво.

— Того Якова ти здорово розпалила...

— Немов огонь горить! — сьміяла ся она.

— Ну... застав єго против батька! Єй Богу! Тож то буде потїха! Кинуть ся на себе як медведї... Лиш роздратуй старого, а молодого також... А потім пустимо одного на другого... що?

Мальва обернула ся до него і бистро глянула єму в лице, що було вкрите веснянками і усьміхало ся весело.

В сьвітлї місяця оно видавало ся менше рябим, як було за дня, при сьвітлі сонця. На нім не було ані слїду злоби. Нїчо крім добродушної, свавільної усьмішки і дожиданя відповіди.

— Чому ти їх обох нетерпиш? — спитала Мальва недовірчиво.

— Я? Василь ще уйде, нічого, то добрий хлоп. Але Яков... ледащо. Я, бачиш, взагалї хлопів не люблю... то зволоч! Удають приведників... їх годують і дають їм всьо! Мають свою земску управу, і она всьо для них робить... Мають господарство, землю, худобу... Я в земского лікаря за візника служив, пізнав їх добре, опісля богато волочив ся по селах... Прийдеш бувало в село, просиш хліба, і зараз: Стій, що ти за один, що робиш, покажи пашпорт... А кілько разів били... То за конокрада возьмуть, то знов за що инше! До холодної замикали!

І Серьожка подивив ся лютим в сторону суші. Відтак додав:

— Они нарікають і удають, але жити мають з чого. Є в них за що вчепити ся, є земля. А я що против них?

— Або ти не хлоп? — перебила єму Мальва, що пильно слухала єго оживленої бесїди.

— Я міщанин! — сказав Серьожка з гордостию в голосї — міщанин з Углича.

— А я з Павлиша! — заявила Мальва задумчиво.

— Я не маю нікого, щоби за мною заступив ся? А хлопи, чорти, тим добре жити! Мають своє земство і всьо инше!

— Що се таке земство? — спитала Мальва.

— Що? А чорт єго знає! Для хлопів установлено, їх управа... Плюнь на те... лїпше говорім про що иншого... Отже ти доведеш до бійки, що? Нїчо їм з того не буде! Лиш поб'ють ся... Я тобі поможу! Атже Василь побив тебе... отже нехай єго син віддасть єму за тебе!

— Справдї! — усьміхнула ся Мальва. — То було би не зле!

— Подумай лиш: се велика потїха дивити ся, як через тебе люди ломлять собі ребра! Задля твоїх лиш слів! Потребуєш рушити лиш трохи язиком і готова хрія!

Серьожка розповідав її докладно і з одушевленем забавність єї ролї. Рівночасно і жартував і говорив поважно і сам горячив ся своїм пляном.

— Ех, колиб я був гарною женщиною! Таке замішане завів би на цїлім сьвітї! — крикнув він на закінчене, а відтак взяв голову в руки, стиснув єї міцно, зажмурив очи і замовк.

Місяць був вже високо на небі, як они розійшли ся. Краса ночи виступила тоді ще лїпше: безмежне, величне, посріблене місяцем море і синє, засїяне зорями небо...

На березї було видко горби піску, посеред них корчі верб, а дальше два довгі, брудні будинки, що подобали на великі, грубо зроблені домовини.

Але всьо то було марне і нуждене перед лицем могутного моря і безчисленних зорий, що споглядали на сьвіт і блестїли холодно....

— — — — — — — —

о французско-анґлїйскій угодї і що на ту угоду згодила ся також і Іспанія; але о тім Делькасе не згадав нїчого, що Нїмеччини не повідомлено урядово о тій угодї, а се якраз дало причини до теперішного виступленя нїмецкого цїсаря і до трактованя Марокка яко независимої держави. Марокко має щастє. Як би так межи Анґлїєю і Францією з одної сторони, а Нїмеччиною з другої прийшло було до порозуміня, то хто знає, чи вже нинї Марокко не було би подїлене що найменше на три части. Для Нїмеччини могла бути дуже добра нагода вислати подібно, як свого часу до Хіни, своє войско до Марокка, щоби за кару, що в Марокко перед трома роками убито нїмецкого подорожника Ґенте, зробити там собі бодай з третини марокканьскої держави друге Кіячу на Заходї. Тимчасом Нїмеччина вдоволила ся лиш тим, що справу сю аж тепер полагоджено в той спосіб, що родина убитого дістала від султана 40.000 франків, а обох убийників Ґенте'го засуджено на цїле житє до вязницї. Марокко, як видимо, далеко дешевше стало „независимою державою", як Хіна. Треба мати щастє з європейскими культурниками!

В Росиї дїють ся дивні річи, а все то, що там діє ся, єсть найлїпшим доказом, що прийшло вже до перелому, котрого нїяка сила не годна сперти; скорше чи пізнїйше мусить в Росиї настати якийсь новий лад. Підчас коли професор московского університету кн. Трубецкой в часописи „Син Отечества" в статї „Пильні справи" доказує, що треба конче стреміти до того, щоби всї народи в Росиї одержали такі самі права як і коренні Росияни, якісь тайні аґенти, очевидно вислані теперішними верховодячими кругами, розкидають сотками тисячів відозви, бунтуючі маси народу против жидів, Поляків, Вірмен, Ґрузинів, студентів і т. д. Відозву підписує якесь безіменне товариство російских националів в містах Києві, Одесї, Николаєві і т. п. Можна собі подумати, що з такого бунтованя зі всїх боків готово ще вийти в Росиї.

З Ґунтулїна в Манджуриї доносять, що Японцї непокоять заєдно відділ Ґен. Мищенка, котрий в наслїдок рани все ще не може сидїти на кони, лиш їздить повозом і так командує войском. Снїги в Манджуриї вже стопили ся а дороги зачинають підсихати. Ґен. Лїневич завів вже в своїй армії строгу карність.

Н о в и н к и.

Львів, дня 5-го цьвітня 1905.

— **Перенесеня.** П. Намістник перепїс концииста Намістництва Ром. Свитальского зі Львова до Товмача.

— **Є. Е. к. Маршалок краєвий** гр. Стан. Бадені повернув з Відня до Львова.

— **З Калуша.** Дня 8-го цьвітня о 4-ій год. по полудни відбуде ся заходом філії товариства педаґ. в рускім касині в Калуши другий відчит. Перший такий відчит п. з.: „Війна а мир" виголосив 25 є. м. п. Козоріз, учитель з Тужилова, і тодї зібрано на цїль товариства квоту 13 К 4 с. Другий з ряду відчит п. з.: „Погляд на історию т. зв. жіночого питаня" виголосить п. Стефанович, адвокатский кандидат в Калуши. Видїл філії товариства звертаєсь отже до всїх Русинів калуского повіта з просьбою, щоби зволили як найчисленнїйше явити ся і піддержувати змаганя філії. Добровільні датки принимає ся з подякою. О численну участь просить ся тим більше, що в Калуши того самого дня відбуде ся концерт в честь Т. Шевченка, отже участники будуть могли взяти участь так в відчитї як також і на концертї".

— **Крадїж коров.** З замкненої стайнї молочаря Айзика Бриля при ул. Янівскій у Львові, украдено тамтої ночи дві корови; одну старшу (без зубів) чорно-красу і другу молодшу червону, загальної вартости 274 корон.

— **Карна розправа** против пятьох робітників і одної робітницї, обжалуваних о підкладанє пожарів в Бориславі — як доносять з Самбора — відложена на пізнїйше, а то задля доповненя слїдства.

— **Пропав без слїду.** З дирекциї почт і телеграфів донесено вчера поліциї у Львові, що Йосиф Цуприк, почтовий асіпрант, замешкалий під ч. 8 при улици Погулянка, вийшов ще дня 31-го марта з будинку уряду почтового і від того часу пропав зі Львова без слїду. Цуприк єсть низького росту, чорнявий і був одїтий в сїрий, короткий, ватований сурдут та старий мягкий бурий капелюх.

— **Самоубийства.** Вчера о годинї 6-ій рано застрілив ся у Львові на т. зв. губернаторских валах недалеко палати лат. архієпископа, 18-лїтний помічник різьбарский Станислав Щуцкий. Причина самоубийства незвістна, бо Щуцкий не полишив нїякого листу. Пістолет мусїв бути набитий водою, бо голову самоубийника розірвало майже на кусні.

— **Весела судова розправа.** Перед судовим трибуналом в однім надреньскім містї стає Юп (Йосиф) Шміц. Єго обжалували, що безправно ловив рибу в рїцї. На питанє, длячого то робив, заявляє Юп, що він яко мешканець дотичного села мав до того право. Предсїдатель: „Отже ви ловили рибу bona fide"? Шміц: „Нї, пане президенте, хробаком". Предсїдатель: „Ви мене не розумієте. Я кажу, що ви ловили в добрій вірі?" Шміц: „Очивидно, в римо-католицкій!"

— **Песяча істория** викликує між подорожними межи Кале а Дувром велику веселість. Може не кождий знає, що псам дозволений вступ до Анґлїї лише під деякими досить тяжкими услівями. Насамперед потрібна до того т. зв. „лїценция" (дозвіл) рільничого уряду, а навіть по такім дозволї не сьміє пес вийти на берег, лише мусить бути перенесений в клїтцї. Отже одна анґлїйска дама, міс Джайбс, що приїхала з Кале до Дувра, привезла з собою пса, породи „дерієрів", не постаравши ся перед тим о папери, потрібні до одержаня „лїценциї". Тому пес не міг зийти з корабля і мусїв вернути до Кале, аби зараз слїдуючим пароходом вернути до Дувра. Але й тепер ще єго папери не були в порядку і він мусїв лишити ся на покладї. Нещастний пес їздить отже між Кале і Дувром вже пять днїв там і назад, бо й най-

---

Батько і син сидїли в буді против себе і пили горівку. Приніс єї син, щоби у батька не нудитись і щоби єго задобрити.

Серьожка сказав Якову, що батько лютий на него за Мальву і грозить їй смертию, а Мальва знає про ту погрозу і тому для Якова така неласкава. Притім Серьожка злобно насьміхав ся з него.

— Покаже він тобі за твоє залицянє! Так накрутить уха, що стануть великі на аршин! Лїпше не показуй ся єму на очи.

Глузуванє того рудого, відразливого хлопа викликало в Якові остру злість на батька. А тут Мальва все єго баламутить, дивлячись на него то привабливо то нерадо і збільшуючи аж до болю єго пристрасть.

І от Яков прийшов до батька і глядить на него як на камінь серед дороги, як на камінь, що єго не можна перескочити, а обійти також не можна. Але чуючи, що батько не боїть ся, Яков дивив ся твердо в єго похмурі, дикі очи, немов хотїв сказати:

— Ану, доторкни ся мене!

Они вже два рази випили, але нїчого із собою не говорили, крім кількох маловажних слів про робітниче житє. Чоловік против чоловіка, серед широкого моря, збирали оба против себе злість і оба знали, що ненависть незабаром вибухне та обом заподіє шкоду.

Рогожі буди шелестїли від вітру, жердки стукали о себе а червона шмата на самім вершку щось лопотїла. Всї ті звуки були несьмілі і подібні до далекого шепту, що без звязи та нерішучо чогось просить. А морскі хвилї шуміли як все — свобідно і спокійно.

— Що, Серьожка все ще пє? — спитав Василь понуро.

— Пє.... кождого вечера пяний — відповів син, наливаючи горівки.

— Він пропаде.... От оно, те свобідне житє.... без страху.... І ти такий будеш....

Яков не любив Серьожки і тому відповів коротко:

— Я таким не буду!

— Не будеш? — сказав Василь, хмарячи брови. — Я знаю, що кажу. Як довго живеш тут? Далї вже три місяцї буде, незадовго мусиш іти до дому, а богато гроший понесеш звідси?

Він сердито випив горівку, яку налив єму син, взяв свою бороду в руку і сїпнув нею так сильно, що аж голова подала ся наперед.

— За такий малий час годї богато тут заробити — відповів Яков, зовсім справедливо.

— Ну, то нїчого тобі тут бурлакувати, вертай до села!

Яков усьміхнув ся мовчки.

— Чого кривиш пику? — крикнув грізно Василь, розлючений спокоєм сина. — Батько до тебе говорить, а ти сьмієш ся! Уважай, чи не за рано ти став свобідним? Я мушу ще загнуздати тебе!

Яков налив горівки і випив.

Грубе договорюванє батька обиджало єго, але він здержував себе і не хотїв говорити так, як бажало ся, щоби не розлютити батька. Тепер він трохи стратив відвагу перед єго очима, що сьвітили ся понуро і зловіщо.

А Василь, бачучи, що син випив сам, не наливши єму, озлобив ся ще більше і через те попав в спокійнїйший, острійший тон.

— Каже тобі батько: йди до дому, а ти на се сьмієш ся? Чекай, навчу я тебе! В суботу зажадай рахунку і марш в село! Чуєш?

— Не піду! — сказав Яков, здрігнувшись на цїлім тїлї, і махнув уперто головою.

— А се що? — заревів Василь і оперши ся руками о бочку, підвів ся із свого місця. — Я тобі се говорю, чи нї? Що ти, собако, против батька гавкаєш? Забув, що я можу з тобою зробити, що схочу? Ти забув?

Єго губи дрожали, лице скривило ся судорожно, а на чолї набігли дві жили.

— Нїчого я не забув.... — сказав Яков півголосом, не дивлячись на батька. — Лїпше ти гляди, чи всьо тямиш!

— Як ти сьмієш мене вчити? Розібю тебе на тріски....

Яков відхилив ся від удару, який батько єму хотїв рукою завдати, затиснув зуби і сказав єму рішучо, з дикою ненавистю:

— Ти не руш мене! Тут не село!

— Мовчи! Я тобі всюди батько!

— Тут мене не вибєш, тут нема громадского уряду! — засьміяв ся Яков просто батькови в очи і також підвів ся.

Они стояли один против другого: Василь з налитими кровю очима, з натягненою шиєю, затиснув кулаки і дихав на лице сина горячим віддихом, змішаним із запахом горівки; Яков подав ся взад і пильно слїдив очима за кождим батьковим рухом, готовий відбивати удари, нїби спокійний, але весь у горячім потї. Між ними була бочка, що служила їм за стіл.

— Не вибю? — хрипів Василь, згинаючи плечі, як кіт, що готовить ся скочити.

— Тут всї рівні... ти робітник, я також.

— Та-а-ак?

— Ну, а як? Чого хочеш від мене? Думаєш, що я не розумію? Пильнуй сам свого дїла!

Василь заревів і так швидко махнув рукою, що Яков не міг відхилити ся. Удар поцїлив єго в голову і він захитав ся та вискалив зуби на дикий погляд батька, що вже знов підняв руку.

— Гляди! — остерігав він, затискаючи кулаки.

— Я тобі погляну!

— Дай спокій!

— Ага! Ти хочеш... батька?... батька?... батька?...

Їм було тут тїсно, ноги плутались в мішках від соли, шпотались о перевернену бочку, кусні дерева....

Відбиваючи кулаками батькові удари, Яков блїдий, спітнїлий, з затисненими зубами і понурим, вовкуватим поглядом відступав поволи

більші просьби не годні були доси наклонити анґлїйского рільничого уряду до удїленя дозволу на вступленє на анґлїйску землю. Впрочім — як пишуть льондоньскі часописи — Анґлїя не для всїх псів така негостинна. Коли недавно князь Фердинанд болгарский приїхав до Дувра, привіз з собою пса, котрого пущено без нїяких перепон на берег, хоч він не мав нї „лїценциї“, нї не був в клїтцї.

— **Пятнистий тиф.** В Грималові — як звідтам пишуть — лютить ся тепер сильний тиф. Рік тому була там ся пошесть, а розпочала єї одна учителька; сего року так само. Минувшого четверга не впускали нікого на ярмарок.

— **Грім** ударив дня 1 цьвітня пополудни в селї Сокол, горлицкого повіта, в часї дощу зі снїгом в селяньску хату, котра цілковито згоріла. Сидячий в хатї 12-лїтний хлопець погиб на місци і тїло єго згоріло на вуголь, а мати єго має поражену ліву руку.

Всячина.

— **Найбільшу грудку плятини** знайдено в жовтни минувшого року в Росиї в пермскім окрузї пермскої ґубернїї по сім боцї гір Уралу в копальнях плятини належачих до гр. Шувалова. Знайдена грудка важила майже 8 і пів кільоґрама (8·4 кг.). Найбільша, знайдена аж до того часу грудка плятини важила трохи більше як 8 кільоґрамів (8·3 кг.). Плятина єсть сїро-білої барви і відзначає ся тим, що дуже трудно топить ся, бо аж при 1800 степенях Цельзия. Єсть то дуже рідкий метал, котрий знаходить ся найбільше лиш в Росиї а відтак ще потрохи в полудневій Америцї, в Австралїї і на острові Борнео. Плятина дає ся дуже добре ковати і витягати в тонесенькі як волос дротики, а задлятого, що дуже трудно топить ся, уживають єї до всїляких посудин і приладів потрібних в технїцї і хемії. Давнїйше вибивано з неї в Росиї грощі. Кільоґрам плятини коштує нинї 1680 корон, отже знайдена грудка представляє вартість 14.112 корон. Рівночасно знайдено ще й другу грудку, котра важила майже 4 кільоґрами. Обі тоті грудки знайдено в глубинї півтора метра на березї рїчки Іс.

Телеґрами.

Відень 5 цьвітня. Комісия вибрана для внесень пос. Дершати в справі угорскій уконституовала ся вчера в той спосіб, що вибрала Дершату головою.

Будапешт 5 цьвітня. Член палати панів ґр. Володислав Юлїй Текелїй вступив до партиї Кошута.

Константинополь 5 цьвітня. Депеші з Крети доносять, що вибори відбувають ся спокійно. Проводирі мальконтентів заявляють, що піддають ся бажаню держав і предложать до 8 днів деякі реформи.

Париж 5 цьвітня. „Echo de Paris“ доносить з Петербурга, що зближенє Франциї до Анґлїї зараз по відмові російскої позички в Парижи, викликало в Петербурзї велике невдоволенє супротив Франциї.

Варшава 5 цьвітня. Внаслїдок розпорядженя мінїстра просьвіти университет варшавский замкнено, а студентів увільнено.

Петербург 5 цьвітня. „Русск. Слово“ доносить, що оберпрокуратор сьв. синода Побідоносцев подав ся до димісиї. Поінформовані круги лучать се єго рішенє з новим напрямом, який проявляє ся серед репрезентантів православної церкви; они іменно протестують в послїдних часах головно против упослїдженя їх прав і традициї сьвітскими властями. — Та сама ґазета нотує чутку, що мінїстер рільництва буде призначений до иньшої службу, а на єго місце прийде бувший президент московского товариства рільничого кн. Щербатов.

Варшава 5 цьвітня. Вчера з'явив ся якийсь чоловік в шпитали на Празї і стрілив два рази з револьвера до полицийного урядника Сарани, що лежить в шпитали, куди єго занесено по зраненю бомбою в урядї полицийнім на Празї. Напастник зранив Сарану знову. Внаслїдок тої подїї перевезено до войскового лазарету трох инших урядників полицийних, котрі були також в тім шпитали.

Калькута 5 цьвітня. Вчера перед полуднем настало сильне землетрясенє в північній Індиї на просторі, що тягне ся на північ від міста Аґра аж до сторін на полуднє від міста Сімля. Шкоди суть дуже великі. Трясенє тревало 3 мінути; по першім трясеню настало кілька иньших. Згинуло богато людий. Значне число мечетів і инших будинків завалило ся. В Мусоре нема анї одного будинку неушкодженого; ліве крило Сабавдского готелю завалило ся; завалила ся також каплиця католицка. Також і в инших містах як в Дельгї і Сімли землетрясенє наробило величезної шкоди.

Господарство, промисл торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 4 цьвітня. Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·30 до 8·40; жито 6·25 до 6·40; овес 7·20 до 7·60; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 7·30 до 7·75; ріпак 10·75 до 11·—; льнянка —·— до —·— горох до вареня 7·75 до 11·—; вика 10·60 до 11·75; бобик 7·25 до 7·80; гречка 8·25 до 8·75; кукурудза нова 8·50 до 9·—; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 50·— до 80·—; конюшина біла 40·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 22·— до 30·—.

Поїзди льокальні.

Приходять до Львова.

З **Брухович** 6·42, 7·30, 11·45 рано, 3·00, 4·30 і 5·03 по полудни, 7·54 і 8·59 вечером (до 11/9 вкл.)

З **Янова** 8·20 рано, 1·16, 4·45 по полудни, 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·10 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята)

Зі **Щирця** 9·35 вечером (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

З **Любіня** вел. 11·35 вечером (від 15/5 до [illegible] вкл. що недїлї і сьвята).

Відходять зі Львова.

До **Брухович** 5·48 рано, 9·30 і 10·50 перед полуднем, 1·05, 3·35 і 5·05 по полудни, 7·05 і 8·04 вечером (від 8/5 до 11/9 вкл.)

До **Янова** 6·50 рано, 9·15 перед полуднем (від 1/5 до 30/9 вкл.), 1·35 по полудни (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята, 3·18 по полудни (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 по полудни.

До **Щирця** 1·45 по полудни (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

До **Любіня** вел. 2·15 по полудни (від 15/5 до [illegible] вкл. в недїлї і сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

перед батьком, але той напирав на него, махаючи дико руками у воздусї, несамовитий від слїпої злости і дивно розпатланий, немов поріс щітиною, як розлючений дик.

— Відчепись... досить... дай спокій! — говорив Яков зловіщо і зимно, виходячи з буди на волю.

Батько ревів і напирав на него, але єго удари стрічали ся все з кулаками сина.

— На маєш... на... — дразнив єго Яков, бо чув себе більше зручним і не боляв ся.

— Чекай... а тепер!...

Але Яков скочив в бік і пустив ся бігцем до моря.

Василь кинув ся за ним, похиливши голову і витягаючи руки наперед, але пошпотав ся і гепнув грудьми на пісок. Швидко підвів ся на коліна і сперись в пісок руками, усів. Був зовсім обезсилений тою бійкою і аж заревів від пекучого почуваня невідплаченої обиди, від гіркого почуваня своєї немочи.

— Будь проклятий! — захрипів, витягаючи шию до Якова і сильоуючи піну з дрожачих уст.

Яков опер ся о човен і пильно дивив ся на него, потираючи рукою голову. Один рукав єго сорочки був відорваний і висів на однїй нитцї, обшивка була також розірвана і єго білі сьвітлі груди блестїли на сонци, немов вимащені товщию.

Тепер відчував до батька погорду. Він уважав єго за сильнїйшого, але коли тепер побачив, як батько, розхрістаний та бідний сидить на піску і грозить єму кулаками, усьміхнув ся легковажно і обидливо, в почуваню своєї вищости.

— А грім би тебе вбив! Проклятий будь — на віки!

Василь виголосив свій проклін так голосно, що Яков мимохіть озирнув ся понад море до рибарнї, немов думав, що там почують той болючий крик безсильности.

Але бачив там лише филї і сонце. Тодї він сплюнув на бік і сказав:

— Кричи!... Тим нікому не допечеш! Лише собі!... А коли між нами зайшло аж так далеко, то я тобі щось скажу, щоби зробити конець!

— Мовчи! Геть менї з очий! — крикнув Василь.

— В село я не піду... я тут перезимую... — говорив Яков, не звертаючи уваги на крик батька, але не перестаючи слїдити за єго рухами. — Менї тут лїпше... я се розумію, я не дурний. Тут лекше.... І більше свободи.... Там ти верховодив би надімною до вподоби, а тут — лиш спробуй!

Він показав батькови дулю і засьміяв ся, не голосно, але так, що Василь знов розлютив ся, зірвав ся на ноги і вхопивши весло, кинув ся на него, викрикуючи хрипким голосом:

— Батькови?... Батькови?... Ах, убю на смерть!

Але коли він, слїпий у своїй злости, підскочив до човна, Яков був вже далеко від него. Він біг, а відорваний рукав повівав у воздусї.

Василь кинув до него веслом, але оно не долетїло, і він знов обезсилений звалив ся грудьми на човен і дер нігтями дерево, дивлячись на сина, що кричав до него здалека:

— Стидав би ся! Вже старий, а задля дурницї так озвірів.... Ой ти! А в село я не вернусь... не вернусь! Сам туди йди! І так нічого тобі тут робити!

— Яцю, мовчи! — заревів Василь, щоби приглушити сина. — Яцю, убю тебе! Іди геть! геть!

А син вже йшов і сьміяв ся.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).